

РЕШЕНИЕ

№ 57

гр. Варна, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. П.а
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова
като разгледа докладваното от Мария Кр. Маринова Въззивно гражданско дело № 20243000500068 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.Образувано по подадена въззивна жалба от К. П. К., чрез процесуалния му представител адв.Д.Й., против решение №1398/27.11.2023г., постановено по гр.д.№2399/22г. по описа на ВОС, гр.о., **в частта му**, с която са отхвърлени предявените от К. П. К. против Прокуратурата на Република България искове с пр. осн. чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ и чл.86 от ЗЗД в частите им за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата, представляваща разликата над 1 500лв. до 40 000лв., представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, причинени в резултат на незаконно обвинение, ведно със законна лихва върху главницата/разликата над 1 500лв. до 40 000лв./, считано от 15.03.2019г. до окончателното ѝ изплащане.В жалбата се твърди, че решението в обжалваната му част е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон и поради необоснованост по изложените в същата подробни съображения.Претендира се да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което предявените искове бъдат уважени и за горепосочените им част.Претендират се разноски.

Въззиваемата страна Прокуратурата на Република България, редовно уведомена, не е депозирала отговор по въззивната жалба в срока по чл.263, ал.1 от ГПК.В о.с.з., чрез прокурор М.Г., поддържа становище за нейната неоснователност и моли решението на ВОС да бъде потвърдено в

обжалваната му част.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното.

В исковата си молба ищецът К. П. К. излага, че по образувано на 25.05.2017г. ДП №26-РП/2017г. по описа на ВОП-Сливен му е повдигнато на 26.05.2017г. обвинение за извършено престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 от НК за това, че на 25.05.2017г. в гр.Варна, в ползвания от него лек автомобил „Мини купър“ с рег. №*, собственост на М. Ив. Ив. от гр.Варна, без надлежно разрешително в нарушение на чл.30 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите е придобил и държал високо рискови наркотични вещества - пет полиетиленови пликчета, както следва - в едно полиетиленово пликче - намерени две завити хартиени пликчета със съдържание, бяло с жълт оттенък прахообразно вещество, реагиращи на амфетамин, четири полиетиленови пликчета със съдържание всяко от тях със суха зелена тревиста маса, реагиращи на канабис - със съдържание на активен наркотично действащ компонент тетраhydroканабинол, установено с полеви тест.С постановление на прокурор по ДП №26-РП/2017г. по описа на ВОП-Сливен е задържан за срок от 72 часа с искане за вземане постоянна мярка за неотклонение „задържане под стража“.На 29.05.2017г. от Военен съд - гр.Сливен му е наложена мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 1000лв.

На 11.09.2018г. му е повдигнато второ обвинение за извършено престъпление по чл.214, ал.2, т.1, вр. ал.1, вр. чл.213а, ал.2, т.2 и т.4 от НК, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК за това, че на 02.07.2017г., в м.„Маните“, в имот с №210054, в землището на гр.Д. ч. в съучастие като съизвършител, с цел да набави имотна облага на Вл. М. М., като подбудител и помагач по негово поръчение и с М. З. от гр.Варна, П. З. от гр.Я. и едно лице с неустановена самоличност, като извършители принудили чрез сила и заплашване лицата В. В. и Ив. Ив. и двамата от гр.Д. ч., селскостопански работници на Г. Г. от гр.Д. ч.-земеделски производител, да извършат, пропуснат и претърпят нещо противно на волята им-да спрат да жънат, да преотстъпят на М. посятата и неожъната земеделска култура-пшеница, засята и култивирана от Г., възлизаща на 50 дка, като с това му причинили имотна вреда в размер на 600лв. разходи за извършване на пожънване, като деянието е било придружено с причиняване на лека телесна повреда на В. В..

Със Заповед № ЛС-01-25/06.03.2018г. на командира на Военноморските сили е прекратен договорот му за военна служба и е освободен от длъжност, считано от *Г.

С влязло в сила на 15.03.2019г. постановление за прекратяване на наказателното производство ЕИСПП №ДБА21700017ВМФ на Военно-

окръжна прокуратура - Сливен е било прекратено наказателното производство в частта му за повдигнати и предявени обвинения против ищеца като бивш военнослужещ на в.ф. *-21-Варна за извършено престъпление по 354а, ал.3, т.1 от НК и за извършено престъпление по чл.214, ал.2, т.1, вр. ал.1, вр. чл.213а, ал. 2, т.2 и т.4 от НК, вр. чл.20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, поради недоказаност на обвиненията.

Наказателно производство е продължило 1 година и 7 месеца и в неговия ход са извършени множество процесуално-следствени действия, сред които задържане, претърсване, изземване, повдигане на обвинение по две престъпления, разпит в качеството на обвиняем, изготвени са съдебно-дактилоскопна експертиза, съдебно-химическа експертиза и др., спрямо ищеца са приложени специални разузнавателни средства, подслушване, наблюдение и проследяване. В резултат от воденото спрямо него досъдебно производство ищецът претърпял неимуществени вреди - стрес, довел до постоянно безпокойство, изолиране от близки и познати, прояви на безсъние, промяна в поведението му към околните, психично затормозяване, затруднения да упражнява работните си ангажменти, негативни изживявания за опозореност. Вреда представлява и претърпяна от него коренна промяна в живота - прекратяване на договора за военна служба и зачисляването в запаса, поради образуваното наказателно производство, невъзможност за намиране на работа в същата сфера, поради факта, че му е била направена полицейска регистрация. В масивите на МВР фигурирал, като криминално проявен за тежки умишлени престъпления по смисъла на НК, което пряко рефлектира отрицателно върху личностната му характеристика, като насажда негативни и неверни впечатления за трети лица - потенциални работодатели.

От протоколите за претърсване и изземване по досъдебното производство, се установява, че на 25.05.2017г. е иззет и приобщен като веществено доказателство л.а. „Мини купър“ с рег. №*/собственост на М.Ив., негов семеен партньор/, както и е иззето свидетелството му за управление на МПС. Така незаконно е бил лишен от възможността да управлява МПС за период от месец и половина. В резултат от производството се влошили отношенията със семейния му партньор, променило се психическото му състояние, често изпадал в депресивни състояния, не желал да се среща с никого, бил в постоянен стрес, с влошено настроение, чувствал се злепоставен и унижен, дистанцирал се от грижите и заниманията с детето си/към *г. на една година/, затворил се в себе си. Преди наказателното производство спортувал, бил с жизнен и висок тонус, весел и комуникативен, а впоследствие изгубил способността си да общува свободно и не принудено с приятели и роднини, вкл. и защото през цялото време имал усещането, че е

следен и подслушван, и това довело до притеснения и дискомфорт. Претърпял и имуществени вреди, представляващи заплатено на 25.05.2017г. адв. възнаграждение по договор за правна защита и съдействие №322111/25.05.2017г.

Предвид изложеното, претендира ответникът Прокуратурата на Република България да бъде осъден да му заплати сумата от 40 000лв., представляваща обезщетение за претърпените горепосочени неимуществени вреди, причинени от незаконно обвинение по ДП №26-ПП/2017г. по описа на ВОП-Сливен/ВДП №9/2017г. по описа на РС „ВП“-Варна/, прокурорско дело №6/2019г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 26.05.2017г. до окончателно й изплащане, както и сумата от 1 500лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 25.05.2017г. до окончателно изплащане.

Ответникът Прокуратурата на Република България в депозирания отговор в срока по чл.131 от ГПК и в хода на производството оспорва предявените искове и моли да бъдат отхвърлени като неоснователни. Поддържа, че взетата спрямо ищеца мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 1000лв., не е най-тежката такава и не ограничава по никакъв начин гражданските му права. Обвиненията в извършване на посочените престъпления са били за кратък период, наказателното производство е протекло само в досъдебна фаза и е било прекратено на осн. чл.243, ал.1, т.2 от НПК - поради недоказаност на обвинението/безспорно намерено наркотично вещество в л.а. на М.Ив., но на място, до което достъп имат и други лица/. От обвиненията ищецът не е имал надвишаващи по интензитет и обем обичайните, нормални в подобни случаи изживявания, поради което обезщетение за тях не е дължимо. Липсват доказателства ответникът да е огласявал факта на провеждане на наказателно производство срещу ищеца, поради което, ако и трети лица да са узнали горното, то за същото не дължи обезщетение. Твърдените негативни изживявания - обида, потиснатост, оскърбление, срыв в личния и професионалния живот, дистанциране на колеги и приятели, несигурност във финансов и професионален план не са доказани, така и връзката им с наказателното производство. С поведението си по време на провеждане на ДП ищецът не е съдействал за изясняване на фактическата обстановка и разкриване на обективната истина, което е довело и до по-бавно приключване на разследването. Отказал е да участва в следствено действие разпознаване с негово участие, което е наложило разпознаването да се извърши по снимки. Твърди, че липсват доказателства за извършени с упълномощения процесуален представител процесуално-следствени действия, възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Твърди, че законна лихва би била дължима от датата на

влизане в сила на постановлението за прекратяване на производството, а не от претендираните от ищеца дати.

С влязлото в тези му части в сила първоинстанционно решение първият иск е уважен до размера от 1 500лв., ведно със законна лихва, считано от 15.03.2019г. до окончателното изплащане на задължението, вторият за пълния размер от 1 500лв., ведно със законна лихва, считано от 15.03.2019г. до окончателното изплащане на задължението, както и е отхвърлена претенцията на ищеца за заплащане на законна лихва, считано от 26.05.2017г. до 15.03.2019г.

Съдът, след като съобрази събраните по делото доказателства и приложимия закон, приема за установено от фактическа и правна страна следното.

Предявени са искове с пр. осн. чл.2, ал.1, т.3, пр.2 от ЗОДОВ и чл.86 от ЗЗД.

Между страните не е спорно, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че с постановление за привличане на обвиняем от 26.05.2017г. по ДП №26-РП/2017г. по описа на Военно-окръжна прокуратура - Сливен/ВДП №9/2017г. по описа на Регионална служба „Военна полиция“-Варна/ ищецът като матрос, военнослужещ във в.ф. *-21-Варна, е привлечен в качеството му на обвиняем за извършено престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 от НК, а именно за това, че на 25.05.2017г. в гр.Варна, в ползвания от него лек автомобил „Мини купър“ с рег. №*, собственост на М. Ив. Ив., без надлежно разрешително е придобил и държал високо рискови наркотични вещества - пет полиетиленови пликчета, както следва - в едно полиетиленово пликче - намерени две завити хартиени пликчета със съдържание, бяло с жълт оттенък прахообразно вещество, реагиращи на амфетамин, четири полиетиленови пликчета със съдържание всяко от тях със суха зелена тревиста маса, реагиращи на канабис - със съдържание на активен наркотично действащ компонент тетрахидроканабинол, установено с полеви тест.С постановление от 11.09.2018г. по същото ДП ищецът, като матрос, бивш военнослужещ във в.ф. *-21-Варна, е привлечен като в качеството му на обвиняем за извършено престъпление по чл.214, ал.2, т.1, вр. ал.1, вр. чл.213а, ал.2, т.2 и т.4 от НК, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК за това, че на 02.07.2017г., в м.„Маните“ в имот с №210054, в землището на гр.Д. ч. в съучастие като съизвършител, с цел да набави имотна облага на Вл. М. М., като подбудител и помагач по негово поръчение и с М. З. от гр.Варна, П. З. от гр.Я. и едно лице с неустановена самоличност, като извършители принудили чрез сила и заплашване лицата В. В. и Ив. Ив. и двамата от гр.Д. ч., селскостопански работници на Г. Г. от гр.Д. ч.-земеделски производител, да извършат, пропуснат и претърпят нещо противно на волята им-да спрат да жънат, да

преотстъпят на М. посятата и неожъната земеделска култура-пшеница, засята и култивирана от Г., възлизаща на 50 дка, като с това му причинили имотна вреда в размер на 600лв. разходи за извършване на пожъване, като деянието е било придружено с причиняване на лека телесна повреда на В. М. В. и Ив. Я. Ив..

С постановление по ДП №26-РП/2017г. ищецът е задържан за срок от 72 часа. С определение №17/29.05.2017г. по ЧНД № 56/2017г. по описа на Военен съд - Сливен му е наложена мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 1000 лв., внесена по съответната банкова сметка.

С част от постановление на военен прокурор във Военно-следствен участък Варна при Военно-окръжна прокуратура Сливен за прекратяване на наказателно производство и изпращане на делото по компетентност по прокурорска преписка №513/2017г. по ДП №26-РП/2017г. по описа на ВОП-Сливен, по ВДП №9/2017г. по описа на РС“ВП“-Варна, прокурорско дело №6/2019г., влязло в законна сила на 15.03.2019г., е прекратено на осн. чл.243, ал.1, т.2 от НПК наказателното производство в частта му за повдигнати и предявени обвинения на матрос от запаса К. П. К., бивш военнослужещ във в.ф. *-21-Варна, за извършено престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 от НК и за извършено престъпление по чл.214, ал.2 т.1 вр. ал.1, вр. чл.213а, ал.2, т.2 и т.4 в вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК, тъй като обвиненията са недоказани.

Ищецът претендира обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, изразяващи се в горепосочените изживени душевни болки и морални страдания, всички резултат от воденото против него наказателното производство.

Наред с безспорно установения между страните елемент от фактическия състав, предвиден в нормата на нормата на чл.2, ал.1, т.3, пр.2 от ЗОДОВ/при съобразяване разрешението по т.7 от ТР №3/2004 от 22.04.2005г. на ОСГК на ВКС, предвиждащо, че основанието за прекратяване на наказателното производство поради недоказаност на обвинението съответства на основанието за търсене на отговорност за вреди поради това, че деянието не е извършено от лицето/, а именно, че образуваното наказателно производство против К.К. е прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето, е необходимо да бъдат установени твърдените неимуществени вреди и причинната връзка между незаконно повдигнатото и поддържано обвинение и настъпилите неблагоприятни последици. От своя страна размерът на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди се определя по реда на чл.52 от ЗЗД, като съгласно разясненията, дадени в ППВС №4/23.12.1968г., понятието справедливост не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на

обезщетението.

Съгласно показанията на св.М.Ив./лице във фактическо съжителство с ищеца/, след като през м.05.2017г. по повод намерени наркотични вещества в колата ѝ на работното място на ищеца, военни/около 20 души/ направили обиск в апартамента, в който живеят/собственост на родителите ѝ/ и задържали К. за няколко дни в Сливенския затвор/при задържането бил с белезници пред детето им и родителите ѝ, случилото се станало достояние на всичките им съседи, които познавали семейството/.След като го пуснали имало огромна промяна в емоционалното му състояние.Чувствал се много стресиран поради факта, че са му повдигнали обвинение, че е бил в една килия със затворници - убийци в Сливенския затвор.Не спял по цели нощи, бил много притеснен, срамувал се, вкл. от нейните родители, от неговите родители, от приятелите си.Викали ги на разпити постоянно.След известен период от време му повдигнали второ обвинение - за изнудване.Имали конфликти в семейството, защото постоянно викали на разпит и свидетелката, викали и родителите ѝ, опитвали се да ѝ втълпят при разпитите съмнения, че не е сигурна с кого живее.Била сигурна, че той е невинен, но въпреки всичко от всички разговори, които се провели имало едно съмнение, поради което постоянно се карали.Ищецът работил като военен/шофьор/, след повдигане на обвинението не го уволнили веднага от работа, а му сменили длъжността - от шофьор станал мияч и метач на поделението и от това самочувствието му се сринало, почувствал се обиден, притеснен, срамувал се, не си вдигал телефона, не желал да разговаря с никого.

Съгласно показанията на св.Г.Г., същият познава ищеца от 2008г., в близки приятелски отношения са, работили заедно по заведения, в дискотеки.Знае, че са му повдигнали през м.05.2017г. обвинение за наркотици, след година му повдигнали обвинение за изнудване.След задържането коренно се променил.Спрял да контактува с приятелите си, срамувал се, видимо бил омърлушен, отслабнал.Знае, че след повдигане на обвинението военните му сменили позицията - от шофьор го направили метач, той бил сломен.Притеснявал се как случилото се ще се отрази на родителите му.Споделил на свидетеля, че му обяснявали, че са го подслушвали.Поради факта, че са го подслушвали, също не искал да комуникира с хора.

Съгласно заключението на СПЕ от 28.04.2023г. на в.л. Д.П. и обясненията на в.л. в о.с.з. на 10.05.2023г., воденото против К.К. наказателно производство се е отразило на емоционалното му състояние, което е имало характеристики от тревожно-депресивния регистър.Понастоящем не се обективизират данни за личностова абнормност, личностово разстройство и симптоматични разстройства.Няма данни за повишена тревожност, както и

такива за симптоми на психотравма и посттравматично стресово разстройство.

При съвкупния анализ на така събраните гласни доказателства /показанията на св.М.Ив. се ценят при условията на чл.172 от ГПК, предвид съжителството ѝ с ищеца, но и същевременно като вътрешно непротиворечиви и непротиворечащи на останалия събран по делото доказателствен материал/ и СПЕ, съдът приема, че в резултат именно от воденото наказателно производство, по което ищецът е бил привлечен като обвиняем за извършване на престъпление по чл.354а от НК и по чл.214 от НК същият е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в психични страдания - накърнени чест и достойнство, изживени силна напрегнатост, тревожност, обида, затваряне в себе си, отчуждаване от познати, както и психосоматични симптоми като безсъние.

При определяне размера на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди следва да бъдат съобразени следните обстоятелства.

Естеството и видът на повдигнатото обвинение - ищецът е привлечен в качеството му на обвиняем за извършване на две престъпления, съответното първото с предвидено наказание лишаване от свобода от една до шест години и с глоба от две хиляди до десет хиляди лева, а второто с предвидено наказание лишаване от свобода от две до десет години и глоба от четири хиляди до шест хиляди лева, като съдът може да постанови конфискация до 1/2 от имуществото на дееца, двете съставляват тежки умишлени престъпления по см. на чл. 93, т.7 от НК.

Периодът на продължилото наказателно преследване.Обвинението е повдигнато на 26.05.2017г., но производството е образувано на 25.05.2017г. при условията на чл.212, ал.2 от НПК и против ищеца.Постановлението за прекратяване на производството е влязла в сила на 15.03.2019г. или периодът е една година, девет месеца и 17 дни.Този срок в неговата цялост не би могъл да бъде определен като неразумен съгласно чл.6, §1 от КЗПЧОС.В този период спрямо ищеца са били извършвани процесуално-следствени действия, но те не са били с изключителен интензитет след началната фаза, когато са извършени претърсване, изземване, обиск и разпити.Впоследствие са извършвани съдебно-дикталоскопична, съдебно-химическа, съдебно-медицинска, съдебно-агротехническа и оценителна, и съдебно-техническа експертизи.Продължителността не е била обусловена от процесуалното и извън процесуалното поведение на ищеца или упълномощения му процесуален представител.Обстоятелството, че ищецът се е ползвал от правата си по чл.55 от НПК като е отказал да участва лично в разпознаване/според посоченото в мотивната част на горесцитираното постановление от 18.01.2019г./ не е довело до забавяне на производството,

доколкото разпознаване е извършено, но според предвидената възможност в чл.171, ал.4 от НПК, т.е. чрез негова фотоснимка.

На следващо място следва да бъдат съобразени видът и продължителността на наложената мярка за неотклонение.Първоначално ищецът е бил задържан за срок от 72 часа в следствен арест-обстоятелство, предполагащо обичайните силно негативни изживявания, още повече за лице, което за първи път бива задържано, а впоследствие-на 29.05.2017г. му е наложена мярка за неотклонение-„гаранция“, отменена с влязлото в сила на 15.03.2019г. постановление от 18.01.2019г.Няма данни така наложената мярка да се е отразила на обичайния му начин на живот.

На следващо място следва да се съобразят данните за личността на увредения, съответно отражението на наказателното преследване върху личния, професионалния и обществения му живот, чувствата, честта и достойнството му.Необходимо е да бъде посочено, че основанийето за ангажиране на отговорността по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ е обективният факт, че лицето е било обвинено в извършване на престъпление по НК, за което впоследствие образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето, и прокуратурата отговаря, т.к. с действията на органите си е допринесла за повдигане на обвинението.Няма значение дали конкретните действия, предприети в досъдебната фаза са били в съответствие с процесуалния закон, не е налице и обвързване от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите.Обвинението в престъпление се явява неоснователно винаги щом има прекратяване на наказателното производство поради посоченото обстоятелство, като на обезщетение подлежат всички вреди, които са в причинна връзка с това незаконно обвинение.

До повдигане на процесното обвинение през 2017г. ищецът се е ползвал в обществото с добър морален облик, вкл. същият не е бил неосъждан, който облик безспорно е бил застрашен от привличането му като обвиняем, вкл. и защото е бил военнослужещ-матрос, заемащ длъжност „шофьор“ във в.ф. *-21-Варна, която служба е изпълнявал от *г., според обясненията му при изготвяне на СПЕ, като до тогава е работил като охранител.Същевременно няма данни на обвинението да е дадена публична гласност чрез публикации в пресата, нито се установява от ангажираните доказателства същото да е станало достояние на изключително широк кръг от обществеността, още повече, че ищецът не е публично известна личност.Безспорно обаче е станало достояние на определен кръг от негови близки родственици и познати.Извършените процесуално-следствени действия от органите на военна полиция по обиска на жилището му по повод първото от престъпленията, за които е бил привлечен като обвиняем, от своя страна са

станали достояние на множество съседи от блока и квартала. Не се установява, обаче роднините на ищеца да са се отдръпнали от него, напротив той е чувствал тяхната безусловна подкрепа и същите са били уверени в неговата невинност. Досежно професионалния план, според показанията на свидетелите, след обвинението и заради него е била променена длъжността му от шофьор на хигиенист, но доказателства, установяващи надлежно горното, не са ангажирани. Прекратяването на договора му за военна служба е извършено със заповед от 06.03.2018г., но също няма данни за подобна обвързаност. След това прекратяване той е започнал работа по трудово правоотношение на 17.04.2018г. Следва да се посочи и, че същият не е бил с тясно военна специалност, поради което и не е бил стеснен кръгът на възможностите за намиране на друга работа/доказателства, че полицейската му регистрация го е пречатвала за горното не са ангажирани/, но се отчита и, че при определени професии - напр. полицаи, военни, магистрати, митнически служители и пр., очакванията и изискванията на обществото към тях за почтеност и спазване на законите, са изключително завишени и по общо правило, незаконното обвинение на лица, упражняващи подобни професии в извършване на престъпление, има по-силно негативно отражение върху неимуствената им сфера.

Съобразявайки в съвкупност установените в производството неимуществени вреди, претърпени от ищеца вследствие от воденото против него наказателно преследване, изразяващи се в изживян силен стрес, тревожност, безпокойство, потиснатост, затваряне в себе си, обстоятелството, че предприетото преследване е създало предпоставки за чувстването на накърнени чест и достойнство, поддържаното чувство на срам, изпитвано за целия период на разследването до прекратяването му, съдът приема, че справедливият размер на обезщетение за така претърпените вреди, вкл. съобразен с икономическия растеж и стандарта на живот в страната, както и със среднестатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на деликта, и при съобразяване и на обстоятелството, че осъждането на деликвента съдържа признание за противоправното му поведение и за увреждането на пострадалия, като в този смисъл, само по себе си, също има ефект на репарация предвид моралния, а не имуществен характер на процесните вреди, следва да бъде определен на 2 000лв. Този размер е обусловен от продължителността и интензитета на търпените психични страдания, който е бил висок, но не изключително висок и без да се установяват трайни последици за ищеца в здравословен или в личен план. Съобразяват се данните за неговата личност, притежаваният до повдигане на обвинението морален облик, отзвукът в обичайната му среда, това, че не се установява да е бил отхвърлен от близките и познатите си, а и

от обществото.Съобразява се и продължителността на наказателното производство

По изложените съображения съдът приема, че предявеният иск е основателен до размера от 2 000лв., съответно неоснователен за разликата над 2 000лв. до 40 000лв.С оглед частичното несъвпадане изводите на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, решението на ВОС следва да бъде отменено в частта му, с която искът е отхвърлен за разликата над 1 500лв. до 2 000лв. и вместо него постановено друго, с което същият се уважи за посочения размер, като се присъди и законна лихва, считано от 15.03.2019г.В частта му, с която искът е отхвърлен за разликата над 2 000лв. до 40 000лв., като правилно, решението следва да бъде потвърдено.

Претендира се присъждането на разноски при условията на чл.38 от ЗА.Според материалния интерес пред настоящата инстанция-38 500лв., възнаграждението, посочено в чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/04г. на ВАДвС, възлиза на 3 730 лв.Съобразно основателната част от жалбата/500лв./ следва да се присъдят 48,44лв.Държавната такса в размер на 5 лв. следва да се присъди изцяло на осн.чл.10, ал.3 от ЗОДОВ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №1398/27.11.2023г., постановено по гр.д.№2399/22г. по описа на ВОС, гр.о., **в частта му**, с която са отхвърлени предявените от К. П. К. против Прокуратурата на Република България искове с пр. осн. чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ и чл.86 от ЗЗД в частите им за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата, представляваща разликата над 1 500 лв. до 2 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, причинени в резултат на незаконно обвинение, ведно със законна лихва върху главницата/разликата над 1 500 лв. до 2 000 лв./, считано от 15.03.2019г. до окончателното ѝ изплащане, и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на К. П. К., ЕГН *****, сумата, представляваща разликата над 1 500 лв. до 2 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на незаконно повдигнатите му обвинения по ДП №26-РП/2017г. по описа на Военно-окръжна прокуратура - Сливен, приключило с постановление от 18.01.2019г. за прекратяване на наказателно производство по отношение на ищеца, ведно със законната лихва върху тази сума/разликата над 1 500 лв. до 2 000 лв./, считано от 15.03.2019г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл.2, ал.1, т.3, пр.2 от ЗОДОВ.

ПОТВЪРЖДАВА решение №1398/27.11.2023г., постановено по гр.д. №2399/22г. по описа на ВОС, гр.о., **в частта му**, с които са отхвърлени предявените от К. П. К. против Прокуратурата на Република България искове с пр. осн. чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ и чл.86 от ЗЗД в частите им за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата, представляваща разликата над 2 000 лв. до 40 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, причинени в резултат на незаконно обвинение, ведно със законна лихва върху главницата/разликата над 2 000 лв. до 40 000 лв./, считано от 15.03.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на К. П. К., ЕГН *****, сумата от 5 лв., представляваща съдебно-деловодни разноски, сторени пред въззивна инстанция, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, да заплати на адв. Д. П. Й., л.н.№*, сумата от 48,44 лв., представляваща възнаграждение за оказана безплатно адвокатска защита на К. П. К. пред въззивна инстанция, на осн. чл.38 от ЗА.

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____